

*Toho, kdo krade z pastvin husy,
zákon velí pověsit;
dokud se husy nepokusí
pastvinu si zpátky vzít.*

Lenora Dove mi jednou vysvětlovala, že dřív existovaly obecní pastviny, kde mohl pást každý. Teď ji někdy mírotvorci bezdůvodně vyhánějí z Louky. A Lenora Dove říká, že to je jenom kapka v celé řece špatností a zla. Někdy mi její odbojnost dělá starosti, a to jsem Abernathy.

Několik hus syčením ohlásí můj příchod. Lenořin obličej byl tím prvním, co po vylíhnutí viděly, a nemají rády nikoho kromě ní. Jelikož ale nesu kukuřici, dnes strpí i moji přítomnost. Hodím zrnka daleko od sebe, abych odlákal Lenořiny osobní strážce, a nakloním se k ní, abych ji políbil. A pak ji políbím znovu. A znovu. A ona mi líbání oplácí.

„Všechno nejlepší,“ řekne, když se vynoříme k nadechnutí. „Čekala jsem, že tě uvidím až pak.“

Tím myslí po sklizni, ale o tom nechci mluvit.

„Hattie mě pustila dřív,“ vysvětlím. „A dala mi i tohle – dárek k mému významnému dnu.“ Vytáhnu lahev.

„Hm, tu za něco lehce vyměníš. Zvlášť dneska.“ Dnešek je ve dle Nového roku dnem, kdy se opíjí nejvíc lidí. „Čtyři děti... To dolehne na hodně rodin.“

Tak o tom asi přece jen budeme mluvit. „Bude to v pořádku,“ řeknu, ačkoliv to zní dutě.

„Tomu přece doopravdy nevěříš, nebo ano?“

„Možná ne. Ale snažím se. Protože sklizeň proběhne bez ohledu na to, čemu věřím. Stejně jistě, jako že zítra vyjde slunce.“

Lenora se zamračí. „Nemůžeš se spoléhat na to, že se něco stane i zítra, jenom protože se to dělo v minulosti. To je chybná logika.“

„Vážně?“ zeptám se. „Protože nějak takhle si lidi plánujou životy.“

„A to je součást našeho problému. Myslet si, že je něco nevyhnutelné. Nevěřit v možnost změny.“

„Nejspíš. Ale vážně si neumím představit, že by zítra nevyšlo slunce.“

Na čele se jí objeví svislá rýha od toho, jak přemýšlí nad mou odpovědí. „A umíš si představit, že by vyšlo na svět bez sklizně?“

„Ne na moje narozeniny. Nikdy jsem neměl narozeniny bez sklizně.“

Pokusím se ji rozptýlit polibkem, ale chce mě přesvědčit. „Ne, poslouchej,“ řekne vážně. „Zamysli se nad tím. Říkáš: *Dneska mám narozeniny a je sklizeň. Vloni na moje narozeniny byla taky. Takže každý rok na moje narozeniny bude sklizeň.* Ale to nemůžeš nijak vědět. Ještě před padesáti lety sklizeň vůbec neexistovala. Dej mi jediný dobrý důvod, proč by měla probíhat pořád, jenom protože je na tvoje narozeniny.“

Na dívku, která na veřejnosti zachovává mlčení, se v soukromí rozhodně umí vyjadřovat opravdu dobře. Někdy je těžké sledovat tok jejích myšlenek. Lenora Dove je vždycky hodně trpělivá, když něco vysvětluje, vůbec se nechová nadřazeně, ale možná je na mě prostě moc chytrá. Protože i když je to pěkná představa, svět bez sklizně, nechápu, jak by se mohla uskutečnit. Kapitól má v rukou veškerou moc, a basta.

„Neřekl jsem, že to je jenom kvůli mým narozeninám. Řekl jsem...“ Co jsem vlastně řekl? Už si ani nemůžu vzpomenout. „Promiň, ztratil jsem se.“

Zavrtí hlavou. „Ne, to ty promiň. Máš narozeniny, a já tady vykládám kdovíco.“ Zaloví v kapse a podá mi balíček v látce odstínu holubičí šedi, převázaný stuhou zelenou jako její oči. „Všechno nejlepší. Vyrobil to Tam Amber. Vyměnila jsem vejce za kov a pomohla jsem mu s návrhem.“

Tam Amber, kromě toho, že skvěle hraje na mandolínu, je ten nejlepší kovář ve Dvanáctém kraji. Chodí za ním všichni, kdo potřebují nějaké nové udělátko, i ti, kdo potřebují vyměnit rozbité součástky starých strojů. Burdock od něj má tucet hrotů šípů, které opatruje, jako by byly ze zlata, a někteří z bohatších lidí ve městě nosí šperky, jež Tam Amber vyrobil z pravého zlata nebo stříbra, roztaveného z rodinných klenotů a přetvořeného v něco nového. Nenapadá mě, co by vyrobil pro mě, ale dychtivě látku rozbálím.

Předmět, který mi vyklouzne do ruky, v první chvíli nepoznám. Je to tenký kovový oblouk ve tvaru písmene C. Sevru ho v prstech a prohlížím si barevná zvířata na obou koncích. Hadí hlava syčí na zobák nějakého dlouhokrkého ptáka. Položím si předmět do otevřené dlaně a vidím, že smaltované šupiny a pera pokračují směrem ke středu oblouku a postupně se rozplývají do hladkého povrchu. Za oběma hlavami jsou přivařené kroužky. Možná na nějaký řetízek.

„Je to krásné,“ řeknu. „Nosí se to, vid’?“

„No, víš přece, že jsem ráda, když mají ozdoby i nějaké praktické uplatnění,“ odpoví Lenora Dove tajemně – chce, abych na to přišel sám.

Obrátím předmět v dlani, znovu ho sevru a tentokrát zakryju zvířecí hlavy prsty. A pochopím jeho účel. Hladká ocelová hrana není jen na okrasu.

„To je křesadlo,“ vyhrknu.

„Přesně tak! A nepotřebuješ k němu ani pazourek. Postačí každý slušně jiskřící kámen, jako třeba křemen.“

Doma máme otlučené staré křesadlo, které se v mamčině rodině předávalo z generace na generaci. Ošklivé a fádňí. Za dlouhých zimních večerů jsem s ním na mamčino naléhání musel cvičit, dokud jsem se nenaučil spolehlivě rozdělovat oheň, abychom

nemuseli utrácet peníze za sirky. Když ušetříte penny, je to, jako byste ho vydělali.

Převedu prstem po jemných perech na ptačím krku. „Nechtěl bych ho zničit.“

„Nezničíš ho. Od toho je.“ Dotkne se hadí a potom i ptačí hlavy. „Je pořádně těžké tyhle dva zabít. Oba umí přežít.“

„Moc se mi líbí.“ Dlouze, jemně ji políbím. „A miluju tě plamenně.“

„Plamenně“ je coveyovský obrat, ale používáme ho mezi sebou. Obvykle jí na tváři vykouzlí úsměv, ale teď je smrtelně vážná. „Já tebe taky.“

Líbáme se, dokud neucítím chuť soli. Nemusím se ptát proč.

„No tak, to je dobré,“ konejším ji. „Budeme v pořádku.“ Přikývne, ale proud slz nevysychá. „Lenoro Dove, přečkáme dnešní den, stejně jako jsme ho přečkali vloni a předloni, a bude to za námi.“

„Jenže to nikdy nebude za námi,“ odpoví hořce. „Za nikým z Dvanáctého kraje. Kapitol si dává záležet na tom, aby se nám Hladové hry vpálily do mozků.“ Poklepe na lahev. „Hattie nejspíš podniká ve správném oboru. Pomáhá lidem zapomenout.“

„Lenoro Dove.“ Clerk Carmine nekřičí, ale má jeden z těch hlasů, které se i tak rozléhají do dáli. Stojí na kraji Louky, pěsti zabořené v záplatovaných montérkách. Je houslista a chrání si ruce. „Radši se připrav.“

„Už jdu,“ přikývne Lenora Dove a otře si oči.

Clerk Carmine nijak nekomentuje její pláč, jenom po mně vrhne pohled, který mi říká, že mě považuje za viníka, a obrátí se na podpatku. Nikdy si mě příliš nevíšimal, dokud se vztah mezi Lenorou Dove a mnou nedostal do vážnější fáze. Od té chvíle jako by se mu nezamlouvalo nic, co udělám. Jednou jsem Lenoře Dove řekl, že podle mě prostě nenávidí lásku. A ona mi prozradila,